

ЧЕСЛАВ ХРУШЧЕВСКИ НИЩО НОВО ПОД СЛЪНЦЕТО

Превод от полски: Силвия Борисова, 1976

chitanka.info

Този и онзи казват: „Нищо ново под слънцето“. Лъжат, разбира се. Под нашето слънце няма нищо ново, но умните глави заедно с разните машини откриха други слънца, доста много нови и супернови звезди. И под тези слънца ли няма нищо ново? По небето има толкова много нови сияния. Ето например това, искри по Млечния път, все по-близо, все по-ярко. Космически лъч ли е? Или късче от Слънцето? Златистото кълбо лети на среща с вас, развяло розова плитка след себе си. А! Падна с грохот на земята, стресна ято врани, стресна двама млади. Момичето извика, момчето прихна и рече:

— Не пици, това е метеор.

— От небето ли падна?

— От небето.

— Още няколко метра и нищо нямаше да остане от нас... Виж, виж, той се движи!

— Оптическа измама. Камъните са неподвижни.

— Движи се!

— Просто се търколи по хълма.

— Към нас се търкаля!

— Метеор ли е, не е ли?...

— Скърца.

— По-скоро скрипти.

— Студено ми е. Хайде да си ходим.

— Не ставай глупава. Трябва да видим какво е това. По небето се въртят най-различни ракети. Около Земята кръжат изкуствени спътници, астронавти... Може би някой е паднал в нашите ниви, може нещо да се е откъснало от нещо. Ще уведомим когото трябва и ще ни дадат награда.

— Не искам награда! Искам да си ходим! — викна момичето. — Виж колко е голям, като копа, сено.

— Цвърти...

— Нажежен е до бяло.

— Аленее...

— Мислиш ли, че е метеор?

— Метеор е, ама железен.

— Защо цвърти така?

— Тревата е мокра.

— Престана.

- И червеното потъмнява.
- Пак скърца.
- Сякаш някой иска да отвори врата...
- Метеор с врата и прозорци? — учуди се логично момчето.
- Това не е метеор — заяви момчето. — Застани зад мен!

Вратата се отваря.

- И какво сега?
- Нищо. Чакат сигурно да изстине съвсем.
- За кого говориш? Кой чака?!
- Астронавтите. В нивата ни е паднал контейнер с астронавти.
- Паднал ли?! Така трясна, че чак земята проеча.
- Отвътре излиза някаква машина.
- Значи там има хора.
- Не. Виж, виж, вече са две, три... четири...
- Пет, шест, седем... осем машини?
- Осем телеуправлявани машини. Сигурно пробват автоматични луноходи — перчеше се момчето. — Като кацне ракетата на Луната, ще изскочат от търбуха ѝ. Така са конструирани, че с тяхна помощ могат да се видят лунните гори и долини. Ще изследват всичко, което трябва.
- Но те кацнаха на Земята!
- Нали ти казах, че това е някакъв опит.
- Те... те ни обкръжават!
- Интересно... — четири от едната и четири от другата страна.
- Не исках да излизам аз от нас, ама ти — ела, та ела, ще потичаме по росата, чудесно е на разсъмване...
- Знаеш добре, че не мислех за росата. За тебе мислех.
- Искаше да ме целунеш?
- А ти се дърпаше, като че ли това е не знам какво престъпление.
- Стеснявах се.
- Възрастните казват, че днешната младеж е много развалена.
- До мозъка на костите си.
- А едно момиче е на седемнайсет години и се стеснява да се целува.
- Ти също се стесняваше.

— Моето е друго. Аз съм от несмелите мъже. Трябва да ми вдъхнеш смелост.

— И това ми било мъж, една година по-голям от мене!

— Година и половина.

— Говори, говори — прошепна момичето. — Като млъкнеш и те се приближават. Когато говориш, замръзват, сякаш слушат...

— Да, имаш право. Трябва да говорим непрекъснато и да мислим как да се измъкнем от този капан. Не знам какво може да означава всичко това?!

— Няма да ни сторят зло, нали?

— Бъди спокойна, аз нали съм тука!

— Сигурно са по-силни от тебе!

— Масивни са, но се движат бавно и малко несръчно. Тези фини колела не са за такава почва. Аз разбирам от такива работи.

— Разбираш от такива ракети?

— Разбирам от трактори — и той е машина, и това са машини. Не виждам причина за паника. Ако това е пробно кацане на луноходи, ще ни разгледат, ще ни запишат гласовете и ще се върнат в ракетата.

— Ами ако имат други намерения?

— Какви намерения?

— Не зная.

— Чел съм, че в Космоса може да има разумни същества — каза момчето и въздъхна дълбоко.

— Такива хора като нас?

— Това никой не знае. Предполага се, че и те изследват космическото пространство, изпращат сонди...

— Чувам тихо гъргорене.

— А, коремът ми се обажда.

— Ох, слава богу, изплаших се. Значи казваш, че другите разумни същества изпращат на Земята такива сонди?

— Никой никога не е срещал на нашата планета и най-малката следа от чуждоземни същества — заяви важно младежът.

— И тъкмо ние трябваше да срещнем! — завайка се момичето. — Защо не казваш нищо?

— Между машините има пролуки, виждаш ли? Още сега можем да се измъкнем. После ще стегнат обръча. Ще издебна удобен момент и скачаме.

— Сякаш са враснали в земята.

— Ами да стоим тогава. Нищо няма да ни направят.

— Гледат ни.

— И аз имам такова чувство.

— Гледат и слушат, говори!

— Вече не знам за какво — сви юмруци младежът. Беше решил да се бори с машините. — Нося чанта с инструменти! — възкликна изведнъж той. — Ще ги почопля тези колички. Ето, виж, френски ключ.

— Защо викаш?

— За да чуят. Аз съм механик. Механик съм! Разбирате ли?

— Боя се, че не разбират.

— Но сигурно ги ръководят интелигентни същества!

— Тогава им кажи да си приберат тези гадни машини.

— Издайте заповед да влязат в контейнера! Чувате ли, нека се приберат!

Машините замигаха със зелените си рефлектори.

— Искат да ни виждат по-добре.

— Изкарват някакви жици и топки...

— Това са антени и микрофони.

— Искат да ни чуват по-добре?

— Ние сме хора, живи, разумни същества! Знаете ли какво е това „човек“?

— Човекът — затрака една от машините — е нашият главен проблем. Физическата и психическата му същност не подлежат на съмнение. Той мисли, значи съществува, но ако не мисли? В Космоса непрекъснато се говори за човека, за силата и мощта му, за великодушието и мъдростта му, за това, че притежава необикновено чувство за хумор, което го издига над другите същества, обитаващи белите светове, зелените, червените, черните светове. Тези разкази кръстосват от планета на планета, но никой никога по време на пътешествие не е срещал човек. Все търсим и търсим следите му. Търсим от памтивека, защото във всяка приказка в края на краищата има зрънце истина, но тези зърна не пускат кълнове.

— А ние? Тя?! Аз?!... — извика момчето.

— Какво вие?

— Той е човек! — заубеждава ги момичето. — Честна дума! Всяка сутрин ходи на работа. Живеем в онова село зад гората. Той пътува с влак до града. Днес стана по-рано, почука на прозореца ми и аз изскочих от къщи. Искаше да ме целуне, но не се осмели. Той е човек, добър човек.

— И тя е човек, момиче. Ние сме хора.

— Всеки може да каже така — изграчи машината.

— И пак се приближават! Ще ни смажат!

— Не, няма да им дам! Имам френски ключ в чантата.

— Показват се метални ръце с метални пръсти.

— Изкуствени ръце.

— Боже, мили, повдигат ни!

— Пусни! Остави ме!

— А сега пък ни слагат на някаква платформа.

— Какво има тука? — попита машината и разтърси чантата на механика.

— Инструменти.

— Какви?

— Ключове, поялници, отвертки, гресьорка...

— Гресьорка ли? — заскърца машината.

— Пусни ме, дяволе, ще ми счупиш ръката! Да, гресьорка, казах ти вече. Гледайте, пълна е с грес, чудесна, мазна грес!

— Грес! Най-сетне! От памтивека търсим грес. Гресирайте ни! О, о, да, тука и тука... Даваме царство за една капка грес!

— Сега вярвате ли, че сме хора?

— Вярваме, вие сте гресьорки, гресирайте, гресирайте де, какво чакате?

— Не мога да си мръдна ръката!

Машините сложиха обратно на земята момчето и момичето.

— Грес, грес, изгаряме за капчица грес — бъбреха те жално.

— Една капка няма да ви стигне — рече механикът. — Трябва да ви гресирам както му е ред.

— Трябва, трябва. Какво чакате, хайде!

— Тази грес няма да стигне за всички ви. Най-много за една-две...

— Най-много за две? — машините бяха явно разтревожени. А механикът беше вече господар на положението. Извади гресьорката от

чантата и я хвърли между металните чудовища. Те заскърцаха тутакси и засветиха.

— Бият се! — възкликна момчето.

— Бият се за гресьорката — потвърди момчето.

— Удрят се с огромна сила!

— Битка, истинска битка на машини!

— Ще се унищожат една друга.

— Точно затова им хвърлих гресьорката.

— Ти си много умен.

— Е, обикновен механик съм, но разбирам от машини. Гледай, истинско бойно поле. Само „трупове“.

— Какво ще правим с това старо желязо?

— Ще дойда с трактора и ще го закарам в работилницата. Сигурно ще потрябва. Например за един скутер или мотоциклет...

— И ще отидем на екскурзия!

— При езерото.

— Езерото е най-красиво нощем. Пълно е със звезди, защото небето се оглежда във водата. И няма нужда човек да вири глава нагоре.

— Ще ми уловиш ли една звезда?

— Ще ти уловя. Една, две... Ако поискаш, сто ще ти уловя.

— И какво ще правим с тях?

— Ще ги окачим на елхите.

Те вървяха бързо към станцията и от време на време се обръщаха назад. Купчината разбити машини се чернееше на фона на розовото небе. Звездолетът от Другата Галактика обикаляше около Земята, компютрите анализираха информацията за срещата с титаните, унищожили машините.

„Разполагат със страшно оръжие! — заключи началникът на експедицията. — Безпощадни са! Това са същества без сърца. Заплашва ни страшна опасност. Да се махаме оттук! Да се махаме!“

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 8 от 1976 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.